

ЧТО ПРОИСХОДИТ В МИРЕ

Референдум на Кипре

Турецкий север Кипра на референдуме проголосовал за ооновский план объединения острова. Однако греческая часть Кипра отвергла план. Предложения по Кипру нужно было утвердить, чтобы 1 мая в Единую Европу вступил весь Кипр, а не только его греческая часть. Результат референдума означает, что турецкие киприоты останутся за пределами ЕС. В Лексембурге проходил встреча министров иностранных дел Евросоюза, на которой они пытались найти способ отблагородить турок-киприотов за их «да» на референдуме. Предполагается снять экономическое эмбарго с турецкой общины, выделить туркам 260 миллионов евро в виде финансовой помощи и позволить им беспоплотно экспортировать в Европу фрукты и овощи.

Фишер стал новым президентом Австрии

Новым президентом Австрии стал кандидат от оппозиционной социал-демократической партии Хайнц Фишер. Он получил 52,4% голосов, а его противник — министр иностранных дел Австрии Бенита Ферреро-Вальднер — 47,59%. По словам корреспондента Би-Би-Си в Вене Бетани Белл, исход голосования означает разочарование австрийцев в политике властей. В ходе кампании Хайнц Фишер, один из видных деятелей оппозиционной партии в парламенте страны, обещал уделять больше внимания вопросам внутренней политики, в частности оказанию помощи молодежи и обеспечению безопасности пожилых людей. В то же время Фишер подчеркнул приверженность нейтралитету Австрии.

Свадьба принца закрыла ему дорогу к трону Голландии

Принц Голландии Йохан Фрисо женился на Мэйбел Виссе Смит и таким образом отказался от своего права на королевский трон. Правительство отказалось одобрить этот союз, заявив, что пара предоставила «неверную» информацию в ходе предварительного процесса утверждения официальных инстанций. Вопросы стали возникать уже во время помолвки, когда голландская пресса стала публиковать сообщения о былых связях невесты с неким наркобароном. Тем не менее свадьба состоялась, и пара, сияя улыбками, венчалась в Старой церкви в Дельфте. Среди 1400 приглашенных гостей были норвежский принц Халальд V, американский миллиардер Джордж Сорос, а также многочисленные члены королевских династий Европы. Вступив в этот брак, принц Йохан потерял право на наследование нидерландского престола. В линии наследования он был третьим — после своего старшего брата наследного принца Виллема-Александра и его дочери Амалии. За Йоханом сохраняется титул принца Оранского-Нассау. Его брак носит мorganaticкий характер, что означает, что его жена не имеет никакого титула, но их дети будут герцогами и герцогинями.

В Катаре возобновился суд над россиянами

В Катаре в воскресенье возобновился суд над гражданами России, которых подозревают в убийстве чеченского полевого командира Зелимхана Яндарбиева.

На первом заседании, состоявшемся две недели назад, слушания были отложены по просьбе адвокатов. Они потребовали передать им все материалы следствия для изучения и предоставить дополнительное время для подготовки к процессу. Зелимхан Яндарбиев, бывший президент непризнанной республики Ичкерия, был убит 13 февраля, когда в Дохе был взорван его автомобиль. Катарская прокуратура утверждает, что эту акцию организовали российские агенты. По данным следствия, бомбу доставили в посольство России в Дохе дипломатической почтой. В арабских средствах массовой информации высказывалась предположение, что между российскими и катарскими властями мог быть достигнут компромисс, и после вынесения приговора россияне будут амнистированы эмиром.

Старение Германии грозит серьезными проблемами

По прогнозам экспертов, население восточных федеральных земель за ближайшие 5 лет может сократиться на два миллиона человек. Уже сегодня главной причиной процесса является отток из региона активной молодежи. Германия может оказаться не подготовленной к своему будущему. К такому выводу пришли авторы социологического исследования «Германия 2020 — демографическое будущее нации», проведенного Германским институтом по изучению проблем народонаселения и глобального развития.

Самое позднее к 2010 году проблема старения немецкого общества приобретет угрожающие масштабы. Ряд регионов Германии станет гораздо менее населенным из-за оттока отсюда в силу экономических причин молодых семей. Это приведет к ослаблению там социальной инфраструктуры, уменьшению количества общественного транспорта. В обезлюдяемых регионах могут быть созданы национальные парки. По данным исследования, особо сильно численность населения сократится в отдельных районах Тюрингии, Саксонии, Баварии и Баден-Вюртемберга. Пока не ясно, какие изменения принесет расширение Евросоюза и возможные новые миграционные потоки с востока.

Его величество превысил скорость

Король Швеции Карл XVI Густав был вынужден признать, что превысил скорость после того, как его лихо вырвавший Porsche засекли в потоке машин.

Как сообщила представительница короля, тот признал, что ехал со скоростью 120 км/ч, превысив ограничение на 10 км/ч.

Однако она опровергла сообщения о том, что король и его сын принц Карл Филипп ехали на перегонки по трассе. Монарх, чье

68-летний школьник

Сдавать выпускные школьные экзамены Шьорам Ядав из Индии начал в 1969 году. И продолжает до сих пор.

В этом году 68-летний школьник из деревни Тасинг в Раджастане предпринимет 35-ю попытку получить аттестат. Когда-то Ядав дал зарок, что не женится, пока

не сдает выпускных экзаменов. «Образование — это все в жизни», — сказал он в интервью Би-Би-Си. — Образование правит миром: образование важно и для

твоих братьев, и для твоего общества, и для правительства, и за границей».

Подтяжку голоса не желаете?

Косметическую операцию на... голосе предлагают американские хирурги тем, кто хочет звучать моложе.

Процедура предусматривает подтяжку изоморфных голосовых связок, благодаря которой вибрирующий старческий голос начинает звучать в новых тонах. Раньше эта технология использо-

валась только в случаях, когда в результате болезни или травмы пациент полностью терял голос. Теперь же врачи говорят, что операция становится все более популярной у вполне здоровых

пожилых людей, уже сделавших обильные пластические операции и желающих теперь, чтобы их «возраст» их голоса соответствовал молодеческому внешнему виду.

Миру не хватает витаминов

Согласно докладу, опубликованному ЮНИСЕФ, два миллиарда человек не достигают полностью своего умственного и психического потенциала из-за недостатка витаминов и минералов в питании.

Тяжелые последствия дефицита микроэлементов — такие как анемия и слепота — известны давно, однако новые исследования показывают, что даже небольшой недостаток витаминов и минералов может привести к большим проблемам развития организма и к миллионным смертям.

10 лет назад недостаток витаминов и минералов рассматривался лишь как довольно небольшая проблема, однако этот доклад показывает, что дефицит витаминов и минералов дает тяжелые последствия для трети населения Земли. Оценки ущерба в

80 странах показывают огромное значение микроэлементов — ежедневно в мире не менее тысячи женщин умирают от анемии, вызванной недостатком железа, а недостаток йода во время беременности приводит к рождению 20 миллионов умственно неполноценных детей.

Питер Адамсон, один из авторов доклада, говорит, что это серьезная проблема, но она легко преодолевается. По его словам, такие важные добавки к пище, как витамин А, йод и железо, совсем недорогие, их внесение стоит всего несколько центов на

тонну муки или соли. Стоимость головной потребности ребенка в витамине А — всего 5 центов, и это не только предотвратит слепоту, но и укрепит иммунную систему. 40% детей в развивающихся странах получают недостаточно этого витамина, что ослабляет защитный механизм организма и приводит к миллиону смертей ежегодно.

Если не принять мер для ликвидации дефицита витаминов и минералов, говорится в докладе, то дети в бедных странах рискуют не развиться до своего полного потенциала.

Взгляд через фотообъектив

Российский солдат разминается на репетиции парада к Дню Победы.

Австралиец Марк Губаний, чья дочь утонула в бассейне, водрузил мини-бассейн на крышу грузовика и обехал всю Австралию, плавая в нем.

«Автомобиль да Винчи» на выставке в музее Флоренции.

СУСТРЭЧЫ

Радаўніца ў Барках

Вячаслаў ОРГІШ

Дзеці па пільце да свята Радуніцы мне патэдавалі старшую сястру, што жыўе пад Гомелем.

— Паслэдем, брат, наведзем бацькоў, прыбярэм магількі. А то хто ведае, як у наступным годзе скажаш?

Шляхы няблізкі, трыста кіламетраў да Гомеля. Агульце граба ехалі на Клічу, пасля назад. Потым вярталіся ў Мінск. Добрая тысяча кіламетраў.

Крыху павагаўшыся, я ўсё ж пагадзіўся. Выраслі ехалі ў нядзелю, паколькі на дарогах менш машын.

І вось мы (сястра з мужам і я з жонкай) імчыліся да родных мясцін. Мой старэйкі аўтамабіль трымае курс на вёску Баркі, што скавалася ў знаках тых клічавых лясках. У апошнюю ваіну гэтыя лясцы давалі надзейны прытулак партызанам. Тым самым, якія першымі ў Беларусі распачалі рух супраціву нямецкай акупацыі.

Праз Бабыруць, Кіраўск па магільскай шляху даяздаем да Клічавскага раёна. Вёска Тачышча ка сусрацкае маўклівай абшчывасці. Шчарчельныя хаткі сціпла прытуляліся ўздоўж лесу, выглядаючы пакнутымі. Ні кроплі зялёнаты колеру. Не відаць, не чуваць трактараў, сямкі, не чуюць на свайго каня арты. Жыццё быццам бы сшыло асцю. Сюрэалістычная карціна, якую намалюваў час. Ці людзі?

Праз некалькі кіламетраў — Ганчанскае. У наваколлі гэтай вёскі адно з лепшых у краіне радовішч беларускага чорнага золата — торфа. Мясцовыя торфапрадпрыемства дзесяцігоддзі дабывалі таннае паліва. Яго ахвотна купілі нават замежныя спажывачы.

У пачатку гадаў на гэтым торфапрадпрыемстве працаваў мой бацька Пётр Кандратавіч. Ад вёскі Маркаўшчына, дзе мы жывем, да золата кіламетраў пад лясамі. На доўгіх бацька садзіўся на веласіпед і ехаў на працу. Начываў у брата Ігната, які жыў у Ганчанскім. Вяртаў на наступны дзень позна ўвечары.

У змывы перыяд прыязджаў торквалі ў нядзелю. Маці ўвесь час неварвалася, бо даводзіла амаць алёной хатні гаспадаркай займанша, і пшэра лэзлей выхоўваць. Але шпэла, бо бацька да разы на месця прыносіў «калейку», якую ў калісе нехта было зарабіць за год.

Прыязджаў праз Ганчанскае павольна, угтылялі ў дзверы. Я імжові злавіў сябе на думкі, што яно надалае... Быццам тое ж Тачышча.

Толькі чым? Можа, тым, што жыццё тут хоць і не знікла (як-нік, прасхаўшы вёску ад пачатку да канца,

мы ўбачылі з дзесятка «заклаўных за каўнер» жыхароў і хваравіта. Будзённая справы, якія звычайна выводзілі гаспадару і гаспадыню з хаты, прымушаюць браць у рукі сякеры, вёлы, рыдлёўку, аліям словам, варушыцца, выдаць, адшліх кудысьці ў бок.

Вёска не варушылася. Не балі па вуліцы, не гаманілі дзеці — дакладная прыкмета вясковыга палусы.

Ахоплены сумнымі ўражанымі і настальгічнымі ўспамінамі, мы не заўважылі, як апынуліся на ўскраіне Баркоў. Выраслі ў неку не заўважылі, адраў накіраваліся на могілкі.

Апошні раз я наведваў бацькоўскае магількі гадоў пяць назад. Тады вакол могілак стаяла агароджа. Паўніла, паўрасціла, тым не менш агароджа.

Гэтым разам яе не было ўвогуле. Дакладней, яе цалкам раскладлі. Могілкі, якім сама меней дзевяць год, месцамі перавертыліся ў сметнік. І нагадалі, як цяпер модна гаварыць, арэфакт знікліх цывілізацый.

Драўляная каплічка, пра старытэную гісторыю якой мне раскавала яшчэ бабуля па матчынай лініі, абвалілася, ад бярвенна і даха засталася адна труха.

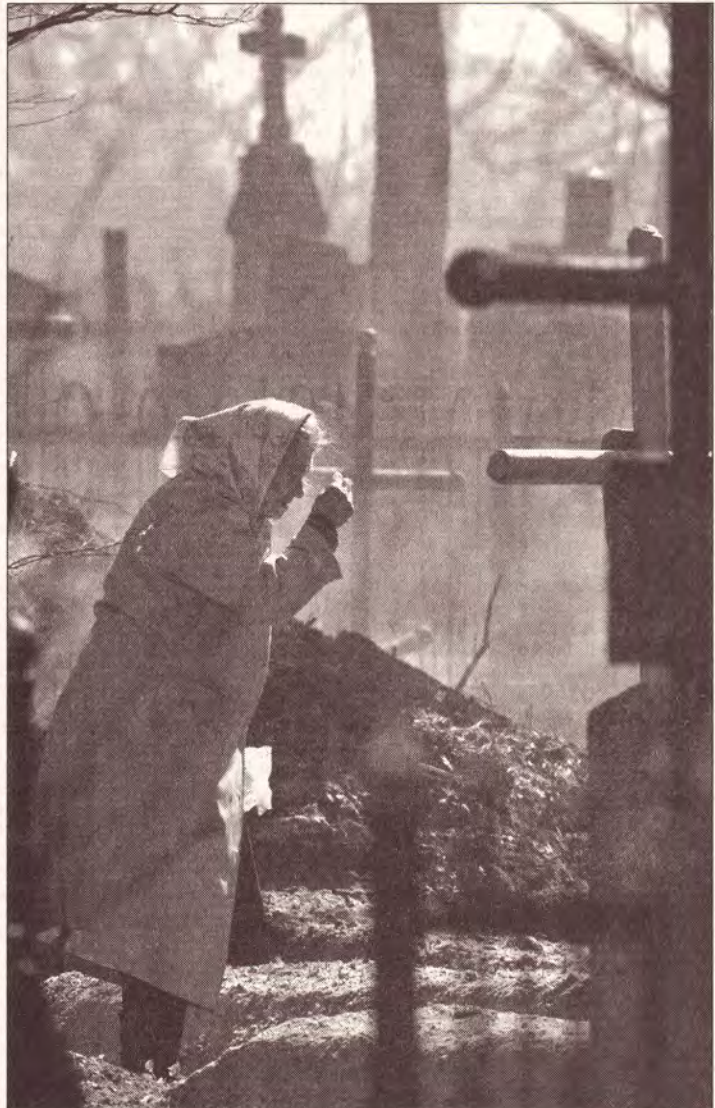
Замышляю, паўпаўнасна мемарыяльныя каміі яшчэ не надалі аб тым, што тут пахаваныя людзі, якія жылі на гэтай зямлі, палівалі яе сваім потам і крывёй.

На жаль, толькі нагадалі. У недагледжанасці пахаванняў адчувалася нешта пагрозлівае. Нешта такое, што трывожыла і крчыла: «Прычынны, перарываюцца сувязь часоў, разбурасці ўнутраны лад беларускага жыцця».

З паўгалзіны мы хадзілі па могілках ад помніка да помніка, разбіралі надпісы, пазнавалі знаёмыя прозвішчы, угтылялі ў партрты нябожчыкаў. Бадай, у палове магіл лаяла радня. «Амаць, родзайны могілкі!», — заўважыла жонка.

На самай справе, колькасць прозвішчаў на баркоўскіх могілках наўрад ці перавысць колькасць палышаў на руках. Оргішы, Стрыгуны, Цымы, Валквычы, Сякеры... Большасць з носьбітаў гэтага прозвішчаў у той ці іншай ступені знаёмыя ў роднасных адносінах.

Пётр і Марфа Оргішы ляжалі вельмі зручна. У атачэнні самых блізкіх радні. Злева пахаваны бацькавыя браты, сёстры. Справа — матчыны бацькі: Дзянім Антонавіч і Феоласія Паўлаўна Стрыгуны.

Чаму так? Чаму перад народна-да паліцае гаметлаўскае пытанне «быць ці не быць»? Каго вінаваціць у тым, што мы ніяк не павіналіся ад пагрозы ператварэння ў манкурты? Ці толькі рысы нашага нацыянальнага характару шкодзяць нашаму развіццю?

Часткова адказ на гэтыя пытанні прышоў разам з невядзлікай падзеяй. Яна адбылася, калі мы ўжо сядзелі каля бацькоўскіх магількаў з налітымі келіхамі. Сястра Маруся паліцавала бацьку і маці за нябачную паўтрукі. І яшчэ выказала пажаданне, каб яны «на-калі нас як мага даўжэй».

У гэты момант на могілках з'явіліся двое. Дзяўчына і хлопцё з кінакамерай. Хто даручыў ім паехаць у Баркі, каб даславаць падрабязна-насі трыатры, якая заравалася шчысцёся год таму, я дакладна не высветліў. Даведзася толькі, што ініцыятыва зыходзіла з Нямеччыны.

Дзяўчына пачала падрабязна распавядаць мясцовых, якія прышлі прыбраць магількі родных, а хлопцё старанна здымаў на стужку ўсё, што тычылася гісторыі двух немескіх жаўнераў, якіх партызаны застрэлілі ў сорах трыціх калі Баркоў.

Падышлі да нас, павіталіся. — Можа, вы што-небудзь ведаеце пра забітых немцаў? І месца іх пахавання на гэтых могілках? Сястра пачала ўспамінаць тое, што чула ад маці і бабці (пра гэтае трагічнае здарэнне я таксама чуў).

Бабы і дзеці паднялі лямант, пачалі прасіцца.

Тады афіцэр аб нечым пашпраху з пераключачым і той кажа: «Пан начальнік злітуеца над вамі, калі вы ўсёй вёскай прыстойна пахавасце забітых партызанскіх жаўнераў».

Васкоўны зрабіў, як хацеў афіцэр. Але цалкам пакарання не пабеглі.

Аршыталі тых, на каго паказаў староста. Тады і бацькавых братоў Івана і Хомку скапілі, бо да іх заходзілі партызаны. Яны кавалі ім коней, рамантавалі зброю. З братоў карнікі лоўга здэкаваліся і ў гэтым рэшт расстралялі. А потым пачалі паліць хаты. Жыццём спалілі дзед Кандрат і баба Аксёніна. Яны былі старыяны, разбітыя горам і адмовіліся выхадзіць на вуліцу, засталіся сядзець на печы.

Марусяны вочы раптам зрабіліся вільготнымі. Сястра хіліхну памаўчала, затым прадаўжыла:

А забітыя немцы ляжалі вост туп...

Сястра паказала рукой у бок двух бугаркоў, якіх ледзь узвышаліся на амаі ўскраіне могілак, кроках у дваццаці ад бацькоўскіх могілак. І змоўкла.

А я, ўскрываючы апаведан, пра сябе прадаўжыў сямейны малалот.

Наша зямелька ўсё ахвотна прымае. І правных, і вйнаватых. І ахвяр, і забойцаў. І сваіх, і чужакоў.

Адно толькі цяжка зразумець. Што адбываецца з нахай «любавы» к отеческим гробам? Глядзіце, якія запічаныя могілкі... Такое вядома не толькі тут. Па Беларусі занадбанах могілак сотні.

Няўжо, напрыклад, улады Клічавскага раёна, райвыканкам не ў стане прывесці ў парадак які-небудзь дзесятка закінутых могілак? У стане. Толькі, відаць, не хапае разумення таго, што паліцыя аб памерлых патрэбна не толькі тут, а па ўсёй краіне.

Дзе та Нямеччына? Прышло ўжо шчысцёся год, а немцы ўсё шукае немца, Фрыц-мало-пашу шукае Фрыц-бацьку ці дзед. Бо немцы, нямецкая дзяржава добра ўсведамляюць: без памукі ад продкаў, якія сваімі рукамі стваралі і трымалі мінулае, нацыянальную гісторыю, у нашай нямцы шэрады будучыні.

Спытальце ў немца, куды сягае яго радавод, карані нямецкай дзяржавы. Ён не думае, адкажа: у часы Рымскай імперыі, калі язычніцкія плямёны германцаў ваявалі з рымскімі легіёнамі.

А што сямейнае наш «прадвар»? Беларускае, маўляў, да дзевяціста гадоў таму не мелі дзяржавы. І гэты свой сумнеўны погляд ён патрабуе класці ў палмурак дзяржаўнай ідэалогіі.

Чуць такое прыкра нават ад

цёмнага чалавека. Не тое што ад дзяржаўнага дзеяча. Быццам беларусы шмат вякоў жылі на Месіцы, а не былі этнічнай і культурнай большасцю адной з самых цывілізаваных дзяржаў Еўропы — Вялікага княства Літоўскага.

Вось таму так і атрымліваецца. Калі едзеш па Нямеччыне і трапляюцца могілкі, то хочаш і не, а скажаш: гэта тав мастацтва, павердзена ў камень памяць мінулых пакаленняў. А калі трапляюцца нашы могілкі, то часта скажаш няма чаго.

Апрача таго, што гэтыя могілкі ёсць арэфакт знікліх цывілізацый. Што яе носьбіты ўжо пакінулі зямлю. Невядома, ці да яны звязалі? Ці патрапіць на неба?

Да дома мы ад'яздзілі ў мінеральна настроі. Стрычынны брат па матчынай лініі, якога я не бачыў больш за трыццаць гадоў і неспадзявана сустраў ля могілак, распавёў аб жыцці быццё. У свае сямдзяткі ты Генадзь Іванавіч прылажваў малайцу, калі вырываўся сам, «гарэлі папій нямерана» і перанёс інфаркт. Можа, так захаваўся там, што ўсё жыццё працаваў лесніком ў егерам. І, што не меней важна, прылозе і людзям «нічога не рабуй».

Перад тым, як сесці ў машыну, я спытаў брата, што новага ў Барках. І пачуў у адказ сумную навіну.

— Фактычна Баркоў не існуе. Хаты стаяць, а жыхароў... Старыя памерлі, моладзь падалася ў райцентр. Шмат хто сканаў ад п'янтства.

Памятаеш Івана, свайго стрымчанага брата, сына цёткі Хімікі, Пятра Кандратавіча старэйшага сястры? Ужо даўно гэтаму ад гарэлі. А ў мінулым годзе памерла яго жонка Маруся. Таксама моцна п'ла. Нека ўвесь перапытак разганяў бульбу ў агародзе. Разганялі. А яна запіла. Так тая бульба і зымала пад снегам.

Так што, Пятровіч, Баркі калі не алышчаныя, дык алышчаныя натуре. Пра раёне такіх вёсак шмат.

На развітанне мы абняліся. Бо ведае, ці даядзешца яшчэ ўбачыцца.

З гадамі не ішлі Баркі. Можа, лёс гэтай вёскі, як і суседня Тачышча, знакавы? Можа, ён гэты лёс, частка нашай вольнай буды?

Не адзін год беларусы павінае больш, чым нараджаюцца. Нас ужо меней за дзесяць мільёнаў. Палова шлобаву распадецца. З кожным годам колькасць выпітага беларускага спіртнога імкліва павялічваецца.

А яшчэ чарнобыльскае наваля. Дзяржава, народна-а-сёлніцтва — амаць прызнаны факт. Спецыялісты прагназуюць, што праз трыццаць год, калі тэндэнцыя не пераламліцца, на станцыяца чатыры, у лепшым вы-

падку, шэсць мільёнаў. Прычым пераважна старага ўзросту.

У чым выйсе, цяжка сказаць. Поўны рэзультат наўрад ці хто ведае. Але тое, што беларусам трэба, апрача спадзяванняў на заступніцтва прадкаў, больш рашуча ўтрымліваць сувязь часоў, маючы гістарычную памяць, як след папаўняць і папраўляць у зямным вымярэнні — гэта бясспрэчна.

І абавязкова (і я магу хутчэй) неабходна ўваходзіць у рэчышча агульнаеўрапейскага палітычнага жыцця. У правільнасці гэтай тэзы мне яшчэ раз пераканаў апошні эпізод падарожжа на малую Радзуніцу.

...Вярталіся праз Клічу. Каля вёскі Папавы, што ляжыць на шляху з Баркоў да райцентра, прыпыніліся, каб угтыляцца ў паўзабыты, але ўсё яшчэ знаёмыя машыны.

Калі ўжо збіраліся рушыць далей, да нас палышоў чалавек у моцна пацёртым скураным пальто і ботах, з паўчынай стрэльбай на левым плячы. Спыталі цыгарету. Я адказаў, што ў нашай кампаніі ніхто не паліць.

Чалавек павярнуўся, каб ісці сваім шляхам. Але нешта яго прыпыніла. Ён зноў павярнуўся да мяне тварам. З паўчыны прылажыцца ў ірэшчы спытаў:

— Огі, гэта ты?

— Так ёсць сама.

— О, чаріка! Алкуд ты ўзяўся? Не пазнаеш мяне? Я — Міхась Хрыпко.

Насупраць мяне стаяў, немачыма паверыў, Мішка. Той самы аднаважскі Мішка, з якім звязана не адна прыгода дзяцінства.

Павінае. Паўспаміналі мінулае. Перайшлі, як кажуць, да фактаў жыццёвага шляху. Міхась распавёў аб тым, што вучыўся ў інстытуце і не скончыў. Працаваў механізатарам, займаўся драбным гандлем. Некалькі разоў жаніўся. І няспынна палываў.

Колькі звярнуў перастраляў, табе не перадаць. Але зараз палова выхадзіла на дробяк. Нешта сапавалася ўнутры. У паўзмінулым годзе выйшаў на ляс. Палышоў да яго метраў на пянацца. А ён, дурань, вочы вилупіў і, як малое дзіця, даверліва глядзіць на мяне. Я ружжю ўскінуў, хвіліны дзве павягаўшы ды так і не наішнуў курак, не заваляў сахагата. З таго моманту ў які лёс і пачу палываць, бачу ласіныя вочы...

У гэтым месцы мой знаёмы нечакана змяніў тэму.

— А ты, значыць, палітыкай займаешся? Трапіліся мне твае артыкулы. Чытаў. Апавіжжы падтрымліваеш? Я табе скажу так. Дурныя вы ўсе там, бо да гэтага часу не зноў аднагаласны дзяржава саўваса скасавіць.

А ўсё чаму? Таму, што вам уперніся няма ў каго. Народ не спішаецца падстаўляць вам свой горб, бо вы ад яго жыцця, ад зямлі адарваныя, боўтаецеся невядома дзе.

Вы думаеце, што Сашку людзі падтрымліваюць? Які бы не так. Яны ўжо даўно пліюцца, гледзячы на яго самадурства і слухаючы пустыя абіяніны. Але яны і вас, апавіжжы, не любяць, бо вы, апрача ізаляваныя ад мас ішчэ і слабыя, і раз'яднаныя. Устрычы чалавек кірунчэ звычайным жыццёвым вопытам, з якога вынікае, што на слабага абалеріся немагчыма. А ісці за ім увволе неспаспечна.

Вы збіраецеся ў кулак. Людзі адчуваюць вашу моц і пацягнуцца да вас, успрымучы вашы ідэі хутчэй, чым вы ўяўляецеся. «Аб'яка-вы» электрат, пра які вы ниспыла талдычыце, на самай справе даўно стаміўся ад самаўладдзя аднаго ветрагона.

Але ж вы збіраецеся не напта імкнецца. Кожны з вас аброс салам, завуў сваю крыніцу існавання, аберагае яе, не падпуская ніякіх. А «правадыры» гэта толькі і трэба. У такім — раз'яднаным і разбітым — стане вы для яго папрозы не ўважлівыя, а для ішчэ, а ён глядзіць на вас як на карысных ідэяў.

І правільна робіць, бо наша наўнаўнасць не дазваляе крытыкам сказаць, што ў краіне няма апавіжчы.

А на самай справе, якая карысць народу з таго, што вы ёсць? Дзе ваш лізэр, шчыры і з харазмам?

Быў адзін, дык і таго з краіны вышлішлі. Я маю на ўвазе Пазыняка. У мяне ёсць падазрэнне, што у яго ад'ездзе быў зашчэплены не толькі рэжым, але і некаторыя папелічкі-дэмакраты. Ці зазвала з таго часу ў апавіжчых шэрагах хоць адна зорка, роўная Язюну? Ёй блізка не бачна.

Відаць, Высоцкі меў ра

63222.

исполн

рикрыты не рэцэнзую, не вяртае, права ўступлены
размешчаную ў рэкламных аб'явах, рэдакцы
на пазіцыя аўтараў не падзяляе газетай.

наміна №246 ад 10 кастрычніка 1996 г. (пасвед
акалія 2000 г.). Нумар газеты адрукаваны
г. 220073, г. Мінск, 1-ы Загародны завулак, 3
Тэлеф.: 27 790.05. Факс: № 634.